

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. július 11.
(csütörtök)

Szepesy László

27. KIVÁLTSÁG, HOGY SZÓL HOZZÁD

Énekek: 1, 301

Alapige: Ámós 3,7-8

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgáinak, a prófétáknak. Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna?”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, mert abban a kegyelemben részesítesz bennünket, hogy szólsz hozzánk, igédet adod nekünk. Köszönjük, hogy Dáviddal együtt és az ő szavaival megvallhattuk mindazoknak boldogságát, akik nemcsak észszel értik vagy olvashatják a Te igédet, hanem igazi, szívbeli, hitből jövő gyönyörűségük lehet a Te szavadban, mindabban, amit elmondasz, hiszen igédben szent Fiadat, Jézus Krisztust mutatod meg nekünk, és mi Őbenne gyönyörködhetünk, és Őbenne örvendezhetünk. Köszönjük, hogy Ő lehet valóban a mi boldogságunk.

Bűnbánattal és alázattal jövünk mégis Eléd, mert a mi szemeink gyakran eltévednek Őróla, a mindennapok gondja, baja gazként nő a szívünkben, és elfojtja a Te igéd magvát, és gyakran gyümölcstelenné tesz bennünket, elveszi örömünket, meggátol az engedelmisségben, nem indít hálára,

KIVÁLTSÁG, HOGY SZÓL HOZZÁD

nem figyelmeztet parancsolataid megtartására, és ehelyett sajnós a bűnnek engedünk. És ezért is könyörgünk, és adunk Neked hálát, hogy Szentlelked által formálni akarsz bennünket, az ígét élővé, hatóvá tenni úgy, hogy megölje bennünk az Ellened lázadó, Téged elfelejtő, Veled nem törődő óembert, és megerősítsen minket az új emberben a belső ember szerint, aki Krisztushoz hasonlónak teremtett, hogy Rád nézzenek a mi szemünk, és az odafelvalókkal törődjünk, hogy a hit látásával fogjuk fel a mindennapok, életünk dolgait.

Köszönjük Neked, hogy ma is megadod nekünk így ezt az alkalmat, hogy Rád figyelhessünk. Köszönjük azokat a csendesheteket, amelyeken szól a Te igéd, kérünk, áldd meg testvéreink Rád figyelését ott is! És kérjük a Szentlélek munkáját mindannyiunk számára, hogy valóban számunkra áldássá legyen a hirdetett és az olvasott ige, neved számára pedig dicsőségessé! Így kérünk, az engedelmesség lelkével is támogass, hogy amit most hallunk, elhiszünk, az valóban életté váljon szereteteink, embertársaink, felebarátaink javára, és elsősorban a Te dicsőségedre!

Krisztus nevében kérünk, így áldj meg bennünket kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Napjaink társadalmát, amiben élünk, gyakran hívják információs társadalomnak. Nemcsak a hírek terjednek elképzelhetetlen gyorsasággal, számtalan csatornán keresztül, hanem lassan személyes adatainkra is úgy kell vigyáznunk, mint valami féltve őrzött kincsre, nehogy visszaéljenek velük. A gazdasági életet meghatározó cégek vezetőinek, országok kormányainak külön vigyázniuk kell arra, hogy terveik és szándékaik ki ne tudódjanak. Egy-egy megbeszélésen hozott döntések titokban tartása gyakran nagy erőfeszítéseket igényel. Erre pedig különösen is figyelni kell, mert ahogyan régen, úgy ma is igaz a közmondás, hogy az információ hatalom.

Bár nem ilyen mértékben, de régen is igaz volt ez a közmondás. A hatalmon levő uralkodóknak voltak mindig is bizalmas tanácsadói, miniszterei, akikkel olyan dolgokat vitattak és beszéltek meg, amelyeket másokkal nem, és olyan terveket szőttek velük, amelyeket nem kürtöltek világgá. Bizonyos döntések, tervek titokban tartása mindig is hozzátartozott egy országnak, egy birodalom vezetéséhez. De nem kell csak a legmagasabb körökre gondolnunk, amikor titkokról beszélünk, a családi életben, a szülő-gyermek kapcsolatban is előfordulnak. Egy édesapa vagy egy édesanya nem mindent mond el gyermekének, mert még nem tartozik rá, mert még nem elég nagy ahhoz, hogy megértse az adott dolgot, vagy lelkileg elhordozza. A felnőtté válás egyik fontos lépcsőfoka, amikor gyermekeink elég éretté válnak ahhoz, hogy valami felnőttekre tartozó dologba beavassuk őket,

megosszuk velük azt, amit addig elhallgattunk előlük. Egy gyermek érzi ennek a pillanatnak a jelentőségét, és kiváltságnak tekinti, hogy szülei most már vele is beszélnek ilyen felnőtt dolgokról. Ugyanígy egy hivatalnok, egy miniszter is érzi, hogy mekkora kiváltság az, ha egy király vagy egy államfő bizalmasa lehet, ha olyan dolgokat beszél meg vele az uralkodó, amelyeket mással nem.

Miért beszélek erről? Azért, mert Ámós próféta is erről a kiváltságos helyzetről beszél, amikor azt mondja: „*semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak*”. Ámós próféta Izráel elközeltéte hirdette, amelyet maga az Úr jelentett ki neki, Ő mondta el személyesen, hogy mit üzen Izráel népének. Nem Ámós találta ki, hogy mire készül Isten, hanem maga az Úr avatta be őt ebbe. Istennek ez a tette Ámós számára is kiváltság volt, de Izráel népe számára is, hogy hallhatták az isteni kijelentést. Ámós ennek jelentőségét és fontosságát hangsúlyozza a felolvasott két igeverben többféle módon is.

Árulkodó az, ahogy a próféta Istenről beszél, ahogy Őt neven nevezi. Az eredeti héber szövegben itt az Adonáj Jahve szavak szerepelnek. Ezeket szó szerint általában Úr és Isten szavakkal fordítjuk, de Károli Gáspár is jól fordította, mert ő kétszer az Úr szót használta, mivel hangsúlyozni akarta, amit a próféta is: itt nem akárki beszélt Ámóssal, hanem a minden hatalommal bíró, mindenható, az egész világmindenséget irányító királyok Királya és uraknak Ura. Ha szeretnénk egy hierarchiát, egy lépcsőzetes piramist felépíteni magunkban annak alapján, hogy kinek a szavára kell elsősorban odafigyelnünk és hallgatnunk az életben, és kinek a parancsait kell azonnal megcselekednünk, akkor ebbe a hierarchiába úgy gondolom, elég sok mindenki bekerülne. Szüleink, nagyszüleink, tanáraink, lelki vezetőink, főnökeink, városunk, országunk vezetői stb. De tudjuk jól, hogy ennek az egész hierarchiának a legtetején, az első helyen egyértelműen és világosan Istennek kell elhelyezkednie, akinek a szavát a legkomolyabban kellene vennünk.

Ámós próféta erre próbálja felhívni a figyelmünket, amikor hangsúlyozza, hogy Isten a mi Urunk. Pont ezért azt, hogy terveit, jövőnkkel kapcsolatos akaratát elmondja, kijelenti nekünk az igén keresztül, kiváltságnak kell tartanunk. De miért? Azért, mert egy úr nem köteles elmondania a szolgálóinak azt, amit tenni készül. Parancsolhat nekik úgy is, hogy csak a saját feladatukat és teendőiket közli velük. Menj ide és oda, tedd ezt vagy azt. Ha a szolga megkérdezi, hogy miért, az úr nyugodtan válaszolhatja azt, hogy nem kell tudnod, csak tedd, amit parancsoltam. Ámós hangsúlyozza ezekben az igeversekben, hogy bizonyos értelemben Isten és miközöttünk is az úr-szolga kapcsolat áll fenn. Egy szolga pedig sosem követelözhet Urával szemben, hogy miért nem árulod el, hogy mire készülsz. Egy mai

képpel élve egy portás nem fog követelőzni a vezérigazgatóval szemben, hogy mondd már el, hogy a titkos igazgatói gyűlésen ugyan már miről fogtok dönteni. Nem tartozik rá.

Krisztus is felhívja a figyelmünket arra, hogy Isten szolgálóiként nem követelőzhetünk az Ő kijelentéséért, hogy világosítson fel minket mindarról, amit velünk kapcsolatosan tenni készül. Ezzel szemben arra bátorít minket, hogy alázatosan figyeljünk Urunk szavára és parancsaira, és azokat cselekedjük, ha értjük azokat, ha nem. Ámós által azonban azt is hangsúlyozza Isten, hogy Ő nem olyan, mint a földi hatalmasok, nem így bánik népével, szolgálóival, gyermekeivel, azaz velünk. Még az Ő ítéleteinek kijelentésével kapcsolatban sem bánik úgy, hanem mit mond Jézus Krisztus a János 15,15-ben? Azt mondja Urunk: *„Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura: titeket pedig barátainknak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek”*. Az tehát, hogy Isten közli szolgálóival, hogy mire készül, nekünk nem jogunk, hanem Isten ajándéka, nekünk kiváltságunk, Isten irántunk való kegyelmének jele. Sosem követelhetjük Tőle ezt. Sokszor szeretnénk tudni, hogy mit tervez az Úr velünk – megmarad-e egy betegség vagy sem, megsegít-e a bajban vagy nem, a családi problémát rendez-e vagy nem –, de mi ezt sosem követelhetjük Tőle, hogy jelentse ki előre nekünk. Úgy érezzük, hogy mennyivel könnyebb lenne az életünk, ha tudnánk, hogy mit tesz holnap szerető Urunk, de szolgálóiként sosem követelhetjük ezt Tőle. Amikor viszont megadja nekünk ezt a kegyelmet, mert van, hogy megadja – a bátorítást, hogy meg fogsz szabadulni, el fog múlni a betegség, vagy rendeződni fog a családi viszony, vagy megszabadítalak a bűnből, bátorít bennünket, és a szabadítás ígéretét adja nekünk –, mert igéjén keresztül szól hozzánk és vezet minket, akkor hálát adhatunk Neki érte.

Azzal kapcsolatban, amikor az Úr kijelenti velünk kapcsolatos tervét, akaratát, több dolgot meg kell jegyeznünk az ige alapján.

Egyrészt meg kell értenünk Istennek azt a szándékát, hogy milyen kapcsolatban akar velünk, népével élni. Bár az 5Mózes 29,29 azt mondja, hogy *„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk”*, mégis gyakran előfordul, hogy igéjén keresztül Isten előre figyelmeztet minket ítéleteire, bár hozzáteszem, hogy nem lenne köteles ezt tenni. Az tehát, amit Ámós mond, hogy *„semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak”*, biztosan nem azt jelenti, hogy Isten köteles lenne mindig mindent előre bejelenteni nekünk. A Szentírás szerint az Úr sok olyan ítéletet hajt végre, amelyek mind az emberek, mind az angyalok előtt rejtve vannak. Ámós prófétának tehát nem állt szándékában azt feltételezni, mintha Is-

tennek nem lenne szabad bármit is tennie anélkül, hogy azt előzetesen kijelentene nekünk.

Mindig is lesznek titkai előttünk, és nekünk ezt alázattal el kell fogadnunk. Ugyanakkor tudjuk jól azt is, hogy Isten kegyelmesen cselekedett Izráel népével, és cselekszik gyakran velünk is, mert nem akarta őket hirtelen legyőzni vagy meglepni az ítélettel, hanem figyelmeztette őket prófétái által. Ilyen esetekben, amikor előre kijelenti ítéleteit, a kérdés az, hogy mégis, miért teszi. Miért szól előre az Úr? A válasz egyszerű: azért, amiért egy szerető édesapa is előre figyelmezteti a gyermekeit a büntetésre, ha nem fejezik be a rosszat, amit tesznek, és előre szól nekik, hogy tudják, mire számítsanak, ha nem fogadnak szót, és nem engedelmeskednek a jövőben. Az atyai szeretet ugyanis sosem a büntetéssel kezdi a bűnös helyreállítását, hanem a szóbeli figyelmeztetéssel, a büntetés kilátásba helyezésével. Hosszan tűri a bűnt, mert időt ad a megtérésre, a bűnbánatra. Ezért szól előre, hogy legyen lehetőség a megtérésre. Amikor Ámós tehát arról beszél, hogy Isten előre kijelentette a világ számára titoknak számító akaratát, ítéleteit, egyúttal arra is emlékeztette Izráel népét, hogy ezzel időt adott nekik a megtérésre. Mert Ámós után valóban még néhány évtized eltelt az ítélet bekövetkeztéig. De azt is hozzá kell tennünk, hogy Izráel esetében ez a figyelmeztetés nem az első volt, mert már Ámós előtt is Isten küldött el prófétákat Izráelhez, és ők nem hittek nekik. Ezért amit itt most Ámós említ, hogy az Úr már szólt korábban, ez inkább feddés és ítélet Izráel számára, mintsem bátorítás. Izráel népének arra a romlottságára hívja fel Ámós a figyelmet, hogy nem csupán fellázadtak Isten ellen, hanem akkor, amikor Ő figyelmeztette előre őket arra, hogy ha tovább haladnak ebben a bűnös engedetlenségben, akkor az ítélethez vezet, és ezt ők semmibe vették, makacsságukban meggyökerezve nem gondoltak komolyan a megtérésre, ezzel Istent vetették meg. A kiváltságos helyzet, hogy az Úr szól népéhez, nemcsak nagyobb áldást, hanem nagyobb felelősséget is jelent, hogyha megvetjük az Úr szavát. Ámós ezért nemcsak a kiváltságukra emlékeztette Izráel népét, hanem arra is, hogy nagyobb a bűnük, mivel megvetették az isteni figyelmeztetést.

Mert Isten népének kiváltsága, hogy mennyei Atyánk előre figyelmeztet minket az Ő igéjében. Még akkor is, ha ez a figyelmeztetés esetleg ítélettel kapcsolatos. Miért? Gondoljuk végig: Isten hány országnak, népnek jelentette ki magát a prófétái által? Ámós idejében – tudjuk jól – ez a kiváltság csak Izráel népéé volt. Élhetett néhány ember a szomszédos országokban, királyságokban, akik hallhattak ezekről a próféciákról, de a legtöbb nép megvetette Izráelt, Istennek pedig és az Ő szolgáinak, a prófétáknak nem hittek. Mondhatták: igen, a zsidók között hallottam, hogy egy bolond ezt hirdeti – de nem adtak neki hitelt. Pedig többször előfor-

dult, hogy a próféták idegen népek ellen jövendöltek. Ámós könyvének 1. és 2. fejezete is tartalmaz ilyen próféciákat. Ha viszont emlékszünk ezekre, akkor tudjuk, hogy ezeket nem a címzett népeknek, hanem Izráelnek mondta el Ámós, hiszen nekik szól a kijelentés. Ámósnak nem tartozott feladatai közé, hogy minden egyes szomszédos országot végig járjon, és ott hirdesse az ítéletet, hátha megtérnének az emberek. Nem, ez nem volt a próféta feladata. Izráelnek kellett elmondani a szomszédos népek feletti ítéletet. A legtöbb próféta, Jónás kivételével, Izráel népéhez küldetett. Még maga Krisztus is korlátozta magát, hogy „nem küldettem, csak Izráel házának elveszett juhaihoz”. Aztán tudjuk jól, hogy a folytatásban azért a pogányokhoz is elküldi az evangéliumot. Ez tehát Isten népének kiváltsága, hogy Isten kijelentése külön nekik szól.

Vajon mi, Isten népeként megbecsüljük azt, hogy Isten szólni akar hozzánk, és az Ő igéjén keresztül akaratát jelenti ki nekünk nap mint nap? Emberek milliárdjai élnek anélkül, hogy hallanák az Úr szavát, és ezt vegyük a legkomolyabban, anélkül élnek, hogy valaki elmondaná nekik, hogy mit cselekszik az Úr értük. Azt se hallják, hogy mit tett a kereszten azért, hogy megmentsen minket, és arról sem hallanak, hogy ítéletre készül, mikor másodszor visszajön, utána pedig az örök kárhozát vár a Benne nem hívókra. De szűkítsük le a kört, és gondoljunk magunkra és szeretteinkre, rokonságunkra, barátainkra. Családi körben hányan vannak szeretteink közül, akiknek megjelenti az Úr az Ő titkait az igén keresztül? Ha miénk ez a kiváltság a családukbán, ha mi vagyunk azok, akikhez az Úr szól, akkor hogyan élünk mi ezzel a kiváltsággal? Mit teszünk ezzel? Akkor nem mi vagyunk a családukbán prófétája? Hogyan fordítjuk szeretteink javára mindazt, amit hallunk, megtudunk és elhiszünk az Úr szavából?

Fontos tudatosítanunk azt, Testvérek, hogy az Újszövetség korszaka, amiben élünk, ebben a dologban eltér az Ószövetségtől. Jézus Krisztus az egész világra, minden néphez, minden emberhez elküldte az egyházát, annak tagjait, azaz minket, hogy mondjuk el, amit nekünk kijelentett, hogy hirdessük nekik ne csak az evangéliumot, hanem – ahogy a missziói parancsban halljuk – tanítsuk őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit Ő parancsolt nekünk. Engedelmességre kell hívnunk az embereket, Isten iránti engedelmességre, és ebben előttük kell járnunk példaként. Istennek ez a kegyelme ma is Isten népéé, a miénk. A világ nem ismeri, nem hallja az Ő szavát, sem az Ő szolgáit, mert csak azok hallják, akiknek van fülük a hallásra, akiknek ezt Isten megadja.

Itt felvetődhet bennünk a kérdés: Isten ma is végzi ezt az előre figyelmeztető munkáját? Ma is figyelmeztet minket ítéleteire, legyenek azok akár ezzel az élettel vagy az örök kárhozattal kapcsolatosak? Az ige alapján azt kell válaszolnunk egyértelműen, hogy igen! Isten ma is végzi. Nem úgy,

ahogyan a prófétai időkben. A Szentírás lezáródott, újabb szent iratot nem fog kijelenteni. De az igén keresztül, személyesen az életünkbe nyúlva, Szentlélek munkája révén igenis megszólít bennünket, megvilágosító munkáját végzi a Szentlélek, amikor megértünk 1-1 igét, életünkkel kapcsolatos akaratát az Úrnak.

Hogyan végzi ezt a munkát Isten? Négy módon figyelmeztet minket. Először is igéje által. Mind a mózesi törvények, mind a Biblia más részei világosan tanítják, hogy Isten hogyan büntet meg egy embert vagy egy népet akkor, ha elhagyják Őt. Az ítélet ott van az igében. A Példabeszédek könyve pedig, bár nem ígéretekkel van tele, hanem általános életigazságokkal, amelyeket a Szentlélek jelentett ki nekünk, mégis sok esetben ezek az igék beteljesednek. A Példabeszédek könyve figyelmeztet, hogy ha bűnt követsz el, mi lesz a következménye. Isten igéje mindig is népének szóló kijelentés lesz. Azután Isten figyelmeztet minket – másodszor – gondviselésével is. Ahogyan életünk eseményeit alakítja, az szintén figyelmeztethet minket. Egy hirtelen jött veszély, amelytől esetleg megóv bennünket az Úr, figyelmeztethet minket arra, hogy nem élhetünk tovább úgy, ahogyan eddig. Ahogyan egy testi rosszullét figyelmezteti az embert, hogy egészségtelenül él, valami baj van, és valamit változtatnia kell életmódján, ugyanígy Isten is figyelmeztethet minket az egyik baj által egy nagyobb veszélyre, ha nem térünk meg. Azután – harmadszor – Isten figyelmeztet minket szolgálói által is. Isten szolgálói feladataihoz mindig is hozzátartozott az intés és a figyelmeztetés. Legyen szó akár hívó szülőkről vagy presbiterekről, a család és a gyülekezet intése és figyelmeztetése mindig Istentől kapott szolgálattal volt minden szülőnek és minden presbiternek a gyülekezetben. A bűn útja mindig a romlás és az ítélet útja, ezért ha nem figyelmeztetünk erre, akkor nem szeretjük a másikat. Jakab apostol külön bátorít is minket ebben a figyelmeztetésben: *„Tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról”* – ez figyelmeztetéssel jár – *„lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez”* (Jak 5,20). Tehát így is, szolgálain keresztül is figyelmeztet az Úr. Végül pedig – negyedszer – Isten a lelkiismeretünk által is figyelmeztet minket, amennyiben lelkiismeretünk Isten igéjéhez és értékrendjéhez igazodik, ha azt tartjuk bűnnek, amit az Úr is annak jelent ki az igében. Mert az ember gyakran érzi, hogy meg lesz a büntetése annak, amit tesz, csak hogy ezt a lelkiismereti hangot elnyomja magában, és nem hallgat rá. Sokféleképpen figyelmeztet tehát minket arra az Úr, Ámós próféta erre hangsúlyt helyez, hogy ítélet közeledik. Ámós próféta elsősorban a kijelentett ígéről beszél, a prófétáiról, ami azonban az említett módokon keresztül munkálkodhat és szólhat a mi életünkben. A Példabeszédek 1,20-31-et javaslom a Testvéreknek tanulmányozásra, mert figyelmeztet minket, hogy Isten szavának és figyelmeztetéseinek elutasí-

tása komoly következményekkel járhat ránk nézve. Mindaz, aki ennyi figyelmeztetésre nem hallgat, szándékosan nem akar figyelni ennyi hangra, az sajnos bebetonozta magát a makacsságba. Az ilyen ember semmire sem figyel, csak a saját gondolataira, vágyaira, és hitetlenül nem tartja igaznak Isten figyelmeztetéseit. Mert ha igaznak tartaná, keresné a megtérést, és könyörögne érte. Ezt leplezi le Ámós próféta, de egyúttal figyelmeztet is minket erre, nehogy így lebecsüljük az Úr ítéleteit, kijelentett igéjét.

Ha Izráel népe bűnt követett el abban, hogy hogyan fogadta el Isten ítéleteit, akkor magától adódik a kérdés: nekünk hogyan kellene fogadni az Úr figyelmeztetéseit és kijelentéseit? A választ a 8. versben adja meg Ámós. „*Ordít az oroszlán: ki ne rettegne*”, ki ne félne? Ámós azt mondja, hogy egy vadállat hangja természetes módon félelmet vált ki az emberből. Isten hangja viszont, aki több millió oroszlánnál hatalmasabb, semmi hatással nincs ránk? Mikor ítéleteiről olvasunk, hallunk, álmosan semmi-be vesszük azokat, és tovább lépünk? Ó, ezt már hallottam! Miért kell az ítélettel előjönni megint?

Nem kellene ennek így lennie – mondja Ámós. Oroszlántól félünk, az Úr hangjától meg se rezzennünk? Ámós személyesen magát állítja elénk példaként, hogyan kellene fogadnunk az Úr kijelentett szavát! „*Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna?*” Az első dolog, amivel válaszát kezdi, az, hogy újból felhívja a figyelmünket arra, hogy kicsoda az, aki szól: az Úr Isten! Ugyanezt a két szót használja, mint az előbb. Ha a hívő ember ezt megszívleli, hogy Ura szavával van dolga, a csendességben nem egy szórakoztató vagy elgondolkodtató olvasmányt olvasok csupán, hanem a mindenható Isten igéjét, ha az ember ezt megszívleli, akkor azt is meg kell kérdeznie magától: hogyan hagyhatnám szolgaként figyelmen kívül az én Uram szavát, parancsait és figyelmeztetéseit? Ha valamit megmutat az igében, hogy veszem a bátorságot, hogy én más tegek szolga létemre? Hogyan ne hallgatna a szeretett fiú az édesapja szavára, akiről tudja, hogy szereti őt, még úgy is, hogy hosszan tűri bűneit, szófogadatlanságát? Ha az Úr szól, üzenetet ad szolgájának, hogy azt továbbítsa, mondja el a címzetteknek, akkor ki ne prófétálna? – mondja Ámós. – „*Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna?*”

Tényleg természetes ez, Testvérek, hogy az Úr szólt, ki ne engedelmeskedne? Nem inkább így kérdeznénk: az Úr szólt, ki az ugyan, aki engedelmeskedik? Tudjuk jól, hogy Jónás megpróbálkozott azzal, hogy elmeneküljön a rábízott szolgálat elől, hogy Ninivében hirdesse az ítéletet. Az Úr szólt, és Jónás menekült. Lehet, hogy ő időnként közelebb állna hozzánk, mint amit Ámós mond. De tudjuk jól, hogy mi lett ennek az engedetlenségnek a vége: majdnem meghalt Jónás. Az ítélet be is következett

volna rajta, és méltó is lett volna rá, csak éppen az Úr könyörülete nagyobb volt, és ezért megmenekült. Jónásnak az irgalmat mutatta meg az Úr, hogy amikor majd ő hirdeti, akkor ő is tudja, mit jelent az, hogy az Úr irgalmas. Ítéletet hirdetett, és Jónásnak a saját példájából kellett volna megtanulnia, hogy az Úr irgalmas a vétkezőkkel szemben. Jónás végül hirdette az Úr akaratát, mert lehetetlen dolog, hogy Istennek következmények nélkül nemet mondjunk. Lehetetlen dolog, hogy amit az Úr eltervezett, az ne valósuljon meg.

Azt hisszük, hogy ha mi hallgatunk, annak nincs következménye? A mi Urunk Jézus Krisztus meghalt a mi hallgatással elkövetett bűneinkért, amiből számtalan van, Testvérek. Nem akarom számszerűsíteni, mert mindannyiunk élete más, de valahol szerintem ott az első 10 bűn között szerepel az, hogy hányszor hallgatunk. Krisztus meghalt a mi hallgatásaink miatt. Azért, mert a mi fényünket – ahogy hallhattuk vasárnap is –, Isten igéjét a véka alá akarjuk rejteni. Mindezek tudatában Isten szavát, kijelentését rejtegetni akarjuk?

Ámós szó szerint úgy írja az eredeti héber szövegben: Isten leleplezi tanácsvégzését (ezt a két héber szót használja: leleplezés és tanács), leve-szi róla a leplet, ami addig eltakarta és elrejtette a szemeink elől, tehát nyilvánosságra hozza az Ő akaratát. Mi mégis rejtegetni akarjuk azt hallgatással, amit az Úr nyilvánosságra akar hozni? Úgy teszünk egy kijelentett, nyilvánosságra hozott dologról, mintha még sosem hallottuk volna? Tudatlanságot színlelünk, miközben az Úr már megvilágosította elménket (Ef 1,18)?

Izráel népe vitatkozott a prófétákkal, el akarta őket hallgattatni, és maga nem akarta betölteni prófétai, igehirdetői tisztét, feladatát. Pedig az oroslán üvöltött, és annak következménye van. Ha Isten szól, figyelmeztet, akkor ki ne prófétálna? Amikor Jézus Krisztus eljött a világba, lényegében véve – hadd fogalmazzak így – oroslánüvöltésként jött el. Megszólaltatta Isten ítéletének harsonáját a bűn ellen. Keresztelő János is felhívta erre a figyelmet. Mert az evangélium mellett mit hirdetett még a próféta? Amellett, hogy *„térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa”*, mit mondott még? Azt, hogy *„a fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik... Krisztusnak szóró lapát van a kezében, és megtisztítja az Ő szérűjét; és az Ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel”* (Mát 3,10.12). Krisztus azért is jött, hogy figyelmeztesse az Ő eltévelyedett népét, ezért sírt Jeruzsálembé való bevonulásakor népe ítélete miatt, mert előre kijelentette, és nem hittek Neki. Azt hirdette, hogy közeleg a végső ítélet, de addig még tart a kegyelmi idő. Ha hiszünk Őbenne, akkor megmenekülünk. Ez volt az Ő első eljövetele. És az

KIVÁLTSÁG, HOGY SZÓL HOZZÁD

Ő első eljövetele egy nagy felkiáltójel és figyelmeztetés volt a világnak. De tartalmazott egy megoldást is: a golgotai keresztet. Térjete meg, és higgyetek Isten Bárányában és üdvözültök. Tudjuk jól, hogy ez azért fontos, mert Krisztus újra el fog jönni. Ez az eljövetele pedig már nem fenyegetésből fog állni, hanem fenyegetése végrehajtását fogja jelenteni. Az ítéletet. Akkor az orozlán elkapja és felfalja a zsákmányt. A madár csapdába fog esni, és vége lesz. Akkor eljön a végső csapás a városra. (Képek, amelyeket Ámós korábban használt.) Mi azonban még nem tartunk ott, még nem jött el Krisztus. A mai nap még az üdvösség napja, még a megtérés napja. Nem tudjuk, hogy meddig tart még az idő, ezért Isten ma is figyelmeztet minket, hogy halljuk meg az orozlánüvöltést, az Úr szavát, és térjünk meg bűneinkből, és higgyünk Őbenne. Ne halogassuk a bűneinkből való megtérést! Ne halogassuk az Isten igéjében való hívést!

Még egy utolsó üzenetet hadd mondjak el. Mi, akik meghallhattuk Jézus Krisztus hívását, minket magunkat is prófétákká tett, ahogyan ezt már említettem. A János 15,15-ben olvastuk: Krisztus kinyilatkoztatta nekünk, amit az Atyától kapott, a Szentíráson keresztül. És így, a 8. vers szellemében, amit Ámós mond, most már mi is megkaptuk az Úr szavait. „Az Úr szólt: *ki ne prófétálna?*” Hogyan ne oszthatnánk meg az Úr kijelentését másokkal? Hiszen az ÚR ISTEN szólt hozzánk, a mi Urunk és parancsolónk! Ki ne prófétálna? Jézus Krisztus mennyei titkokat bízott ránk, olyat, amit a világ nem ismer, azért, hogy menjünk el a világba, és tegyünk tanítvánnyá sokakat az Ő nevében. Ez természetes következménye annak, hogy keresztyének lettünk. Ragadjuk meg ezt a különleges elhívást, Testvérek, és prófétáljunk Jézus Krisztus evangéliumáról. Ez az Újszövetség szerinti prófétálás. Már megkaptuk, amit az Úr mondott, amikor elkezdtünk hinni. A lényegét tudjuk, Testvérek, nem kell a teljes Szentírást ismerni hozzá, csak azt elmondani, amit Krisztus tett velünk, ahogyan a gadarai megszállottat is visszaküldte a városba: mondd el, mit tett veled az Úr. Az a férfi nem ismerte jobban egy nap alatt a Bibliát, nem tudott Krisztus küldetéséről sokkal többet, de azt igen, hogy mit tett vele Isten. Visszaküldte: menj el, mondd el a tiednek, mit tett veled az Úr. Ez a szent elhívás a miénk is. A miénk is? Tudatosan végezzük ezt a szolgálatot, Testvérek? Kérjük a Szentlélek segítségét, hogy az Ő kegyelméből hűségesek legyünk ehhez a feladathoz, amivel az Úr megbízott minket.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt dicsérünk és magasztalunk Téged, uraknak Ura és királyok Királya, mert igazak a Te ítéleteid. Amikor megmérsz bennünket, mennyei Atyánk törvényei, akarata szerint teszed, és Dániellel azt valljuk, hogy mi is híjával találtatunk. Számptalan bűnünk van és bűnös szívünk,

amely Ellened lázad, amely nem akaratomat cselekszi. Dicsőítünk és magasztalunk, hogy Te eljöttél, hogy ebben nagy változást hozzál. Nem megjobbulást, nem átformálódást, hanem megújulást. Új emberré teremtettél bennünket azért, hogy meghalljuk a Te szavadat, gyönyörködünk abban, mint Dávid, és kövessünk Téged. Ezért kérjük, hogy mindezt formáld ki egyre jobban a mi életünkben! Dicsőítünk és magasztalunk mindazért, amit már elvégeztél. Köszönjük Neked, hogy a naponkénti csendességeinkben a Te ígéretet kaphatjuk meg szolgaként, de gyermekként, megváltott emberként is. És köszönjük, hogy egyben üzenetet is, amit prófétaként tovább adhatunk másoknak.

Kérünk, bocsásd meg minden mulasztásunkat, minden hallgatásunkat! És bátoríts, kérünk, bennünket arra, hogy legyünk az örömhír vivői, továbbadói! És kérünk, ha szavakkal ez nem megy, akkor segíts, hogy szereteteink elé élhessük, hogy mit jelent a Te megváltott gyermekednek lenni, hogy ki vagy Te, mit jelentesz számunkra. Köszönjük, hogy gyülekezetként együtt is bizonyosságot tehetünk. Kérünk, hogy ahogyan ígédben mondtad, a közöttünk lévő szeretetkapcsolat is, az egymásnak való szolgálat és mindaz, amit itt megélhetünk, az üzenetté hadd váljon azoknak, akik közénk jönnek. És így könyörgünk az országunkban lévő gyülekezetekért és egyházunkért is, áldd meg a Te ígéd vivőit, hirdetőit, megélőit! Kérünk, adj ébredést, Hozzád térést népünknek!

Eléd hozzuk a háborús övezetben élőket. Könyörülj rajtuk, és kérünk, használd fel még a fájdalmat, a veszteséget, a szenvedést is ahhoz, hogy Hozzád térjenek, és az örök életre megmeneküljenek! De kegyelmedben és hatalmadban bízva kérünk békéért is! Te tudod azt igazán megadni, ember azt nem tudja megteremteni, mert a világ szerinti béke nem olyan, mint a Tőled jövő.

De kérünk, Urunk, a mindennapok küzdelmeiért is! Adj nekünk állhatatosságot, kitartást a saját szívünk bűneivel való harcban, és kérünk, hogy egymás támaszai, bátorítói hadd lehessünk! Ha kell, akkor az intó szeretettel, ha kell, bátorítással, vigasztalással, hogy megerősítsük, felemeljük egymást kegyelmedből, Szentlelked munkája révén.

Így kérünk, áldd meg a nyarat is, áldj meg bennünket minden munkánkban, minden pihenésben, kérjük, hogy ezeket is Veled hadd tehessek, hiszen minden nap minden percét Veled élhetjük meg.

Így kérünk, maradj velünk kegyelmeddel, hordozd betegeinket ezekben a meleg napokban különösen is, adj nekik hitből jövő erőt elhordozni a test fájdalmait, szenvedéseit, kegyelmed szerint adj könnyebbséget! De kérünk, Urunk, hogy hitben is erősíts! Vezess a Te útjaidon, Jézus Krisztus, és segíts, hogy mi a Te juhaidként ne csak meghalljuk a Te szavadat, hanem kövessünk is Téged!

KIVÁLTSÁG, HOGY SZÓL HOZZÁD

Köszönjük Neked, hogy ígéretünk van arra, hogy a bennünk elkezdett munkát elvégzed, áldott legyen ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

301. ének

1. Új vi - lá - gos - ság je - le - nék,
Ó té - vely-gés csen - de - se - dék;
Is - ten I - gé - je je - le - nék,
Ú - jon - nan né - künk a - da - ték.

2. Evangélium erejét, / Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét, / Megmutatá ő kegyelmét.
3. Kit sok száz esztendeiglen / Eltitkolt volt Atya Isten,
Mint megmondá jövendőlvén / Ámos próféta könyvében.
4. Ezt a mi hitetlenségünk / És nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk, / Emberbeli reménységünk.
5. Igaz az Isten Igéje, / Kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje, / És el nem vész ő reménye.
6. Kérünk, Úr Isten, tégedet, / Erősítsd meg híveidet,
Hogy vehessük szent Igédet, / És vallhassuk te hitedet.
7. Mert csak te vagy bizodalmunk, / Ördög ellen nagy
gyámolunk,
Testünk ellen diadalmunk, / E világ ellen oltalmunk.
8. Dicsőség légyen Atyának / És egyetlenegy Fiának,
Ezeknek Ajándékának; / A dicső Szentháromságnak.